

Un pacte polític per preservar la universalitat i l'equitat del sistema sanitari públic

MIQUEL VILARDELL,
expresident del Col·legi de Metges de Barcelona

Tenim un sistema sanitari de cobertura universal amb una cartera de serveis molt àmplia i que manté l'equitat. La valoració que el ciutadà en fa és positiva, però en l'actual conjuntura, enmig d'una crisi estructural amb pocs recursos, es planteja si aquest sistema serà sostenible i solvent, i, si la resposta és que no, es fa necessari buscar els punts on actuar per fer-ho possible.

Dues de les característiques més importants del sistema que cal preservar i defensar són la universalitat i l'equitat, i aquí rau la necessitat d'un compromís per defensar-lo i de consensuar un pacte polític en salut amb les condicions mínimes, imprescindibles, ben explicitades. Això només és possible amb un acord entre partits polítics –un acord que s'està intentant– i fins aquest moment s'ha redactat un acord de base on crec que queden plantejats molt bé els temes més importants. Ara cal continuar la negociació política al Parlament per arribar al pacte tan necessari per poder planificar el futur i continuar gaudint d'un excel·lent sistema de salut.

Una vegada assolit el pacte, cal plantejar com buscar un millor finançament al sistema i, en primer lloc, obtenir la millora del finançament global de la Generalitat per part del Govern central. Després de buscar la fórmula per obtenir nous recursos –i aquest sí que és un tema polític, que depèn molt del pensament dels diversos grups, encara que el ciutadà també hi hagi de dir la seva–, es fa necessari un debat social

“Si som capaços de consensuar les característiques del nostre sistema per fer-lo sostenible, també ho serem per consensuar les polítiques de recerca imprescindibles per millorar la qualitat assistencial i per reduir costos”

sobre el tema per fer una reflexió sobre les prioritats en els serveis públics i fins on es vol arribar. A continuació, els polítics han de definir les directrius per fer sostenible el sistema, revisant la fiscalitat, plantejant impostos directes o indirectes sobre aquelles coses que poden afectar la salut o introduint taxes, tot estudiant molt bé si són per disminuir pressió assistencial o bé per recaptar diners.

Tot això, repeteixo, és un tema que competeix als polítics i a nosaltres, els professionals, ens competeix intervenir en els models organitzatius i de gestió per optimitzar els recursos i fer més eficient, en la mesura possible, el sistema, i per això demanem la participació en la presa de decisions. El sistema, sense els professionals, és inviable. Tenim uns professionals excel·lents, amb vocació i amb una sòlida formació, però cal valorar-los, tenir en compte la seva opinió i no prendre decisions al marge d'ells.

Pel que fa als canvis organitzatius, cal revisar el paper dels hospitals i de l'atenció primària, millorar la coordinació i la planificació transversal en l'abordatge dels diferents processos, i implementar els nous programes d'atenció al malalt crònic com-

plex i als malalts final de vida amb una gran coordinació i amb la participació activa dels professionals. Hem de revisar els models assistencials i les organitzacions concentrant els serveis de màxima expertesa. L'agència de qualitat ha de ser l'espai d'avaluació de les noves tecnologies i coneixements abans que s'introdueixin a la cartera de serveis. Ha de ser una agència independent, amb comitès formats per experts, sense conflictes d'interessos, que avaluïn d'acord amb l'eficàcia i la qualitat. La redacció de guies clíniques-protocols permetrà disminuir la variabilitat de la pràctica clínica. El desplegament de les polítiques de salut pública i medicina preventiva permetran també fer sostenible el sistema, com també una millora en l'educació sanitària i una correcta informació sobre com fer ús de la xarxa assistencial. Si després d'una educació i una informació correctes, el ciutadà en fa un mal ús, cal detectar-lo, cosa que avui és possible mitjançant les TIC. Després es poden prendre les mesures que calguin, però sempre individualitzades.

Si tenim un bon sistema amb excel·lents professionals, si som capaços de consensuar les característiques del nostre sistema per fer-lo sostenible, també ho serem per consensuar les polítiques de recerca imprescindibles per millorar la qualitat assistencial i per reduir costos.

Sóc optimista i crec que és possible que el nostre sistema sanitari continuï sent d'excel·lència, només cal que tots els agents implicats remem en la mateixa direcció. ■

El Fòrum de la Profesió Mèdica aprova el document *Propostes per a la sostenibilitat i millora del sistema sanitari públic*, novembre de 2011.

